

Povezal se je ekonomskimi cetri moči, za katere je kot poslanec postal glasnik njihovih zahtev, delo v parlamentarnih odborih pa mu je omogočalo, da je zbiral informacije o posameznikih in jih kasneje izsiljeval. Kangler je tako vseskozi uporabljal udbomafijske metode, ki so mu omogočale, da je postal zelo vpliven politik, čeprav ni imel velikega znanja, ne karizme, prav tako nobene bistvene funkcije. Pogosto je deloval tudi v nasprotju s politiko stranke, ki ji je pripadal. V parlamentu se je spajdašil z Rudijem Mogetom, Jožefom Jerovškom, Vinkom Gorenakom in drugimi, ki so po njegovem odhodu iz parlamenta postali njegovi tesni zaupniki in zavzeti podporniki, pri svojem ravnanju pa se je skliceval na domoljubje in lokal patriotizem.

Kangler je za naskok na župansko mesto uporabil vpliv in denar pomembnih mariborskih gospodarstvenikov, s katerimi je takoj zatem, ko je na volitvah zmagal, brezobzirno obračunal. Odstavil je vse "rdeče direktorje", ki so mu pomagali, da je postal župan drugega največjega mesta, nato pa z vsemi, vključno z direktorjem Nigrada Krajnčičem, direktorjem Toplarne Krajncem, direktorjem Konstruktorja Pinterjem, direktorjem Snage Žagarjem in direktorjem Vodovoda Jeclom, brezobzirno obračunal, jih diskreditiral in ponižal. Na izpraznjene pozicije pretežno javnih podjetij je imenoval svoje izbrance, ki so brez ugovorov izpolnjevali njegove zahteve. Kangler je pri tem sledil doktrini, ki jo je v SLS začrtal starosta SLS in nekdanji član predsedstva RS Ivan Oman: "Ni važno če kaj zna, glavno je, da je naš". Sledila so leta političnega kadrovanja, ko je na vse pomembne pozicije na občini in v javnih podjetjih imenoval "svoje ljudi", osebe z nizko stopnjo integritete, pogosto brez potrebnega znanja in izkušenj, ki so mu izkazovale lojalnost in poslušnost. Na občini je preko svojih partijskih kadrov vzpostavil "doktrino šoka" - popolni nadzor nad zaposlenimi, mestni svet pa je obvladoval z manipulacijo in podkupovanjem. S političnimi nasprotniki je obračunaval na najbolj brezoziren način, s podtikanji in izsiljevanjem, sporne odločitve mestne uprave pa je spretno skrtil v okvir odločitev "glasovalnega stroja".

Ko je zabredel v korupcijske škandale ga je tedanji šef stranke SLS Žerjav izključil iz stranke. Navljub njegovi politični nemoči so mu ob stani stali njegovi zvesti privrženci in številni politiki, ki so imeli v preteklosti od njega pomembne koristi. Paradoks pri tem je, da je Kanglerja, po tem, ko je ostal brez podpore stranke, v kateri se je povzpел v politiki, zelo odločno podprla stranka SDS, ki ji je Kangler v preteklosti prizadejal največ škode. Kangler je namreč v boju za oblast brezobzirno obračunal z mariborskim odborom SDS, ki ga je vodil Gregor Pivec, ga s političnimi spletkami popolnoma onemogočil, se s prilivom njenega kadra okrepil in mu onemogočil nadaljnje delovanje in razvoj do te mere, da stranka SDS, ki je v letu 2012 zmagala na parlamentarnih volitvah, na nadomestnih lokalnih volitvah, ki so potekale domala istočasno, ni preseгла 5% rezultata. Težko razumljivo je na primer ravnanje Vinka Gorenaka iz SDS, ki je v času, ko so kriminalisti zoper Kanglerja vodili postopke zaradi korupcije, sam pa